

ANNE
HAKALA

*Rakkaudella
lämpöä ja
läheisyyttä*

RAKKAUDELLA LÄMPÖÄ JA
LÄHEISYYTTÄ

© 2021 Hakala, Anne

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-9975-8

ANNE HAKALA

**RAKKAUDELLA LÄMPÖÄ JA
LÄHEISYYTTÄ**

HYRISI HYVÄSTÄ MIELESTÄ

Tuula oli yli kaksikymmentä vuotta sitten kuvitellut tekevänsä uudistuksellisen ratkaisun, kun hän oli Pekkaan rakastuttuaan ja hänen kanssaan naimisiin mentyään muuttanut maalaistaloon, Salmihakaan ja ruvennut emännöimään sitä, ensin kultaisen anopin kanssa ja sitten yksinään.

Hän oli kasvattanut lehmiä, sikoja, kanoja, lampaista, hevosia ja kaksi lasta. Hän oli ihmetellyt yhä useammin, että mihin oli hävinnyt se tarmokas ja väsymättä työskentelevä naisihminen.

Hän oli nykyään niin yksinäinen ja saamaton, tyyppäntynyt ja ikävystynyt, että ei itsekään tuntenut itseään.

Hänen aviomiehensä hoiti maataloustöiden lisäksi vielä luottamustoimia kaupungissa ja puolueessaan.

Joskus Tuulasta tuntui, että Pekka toisinaan pakeni kotiaan ja arkipäiväistä yhteiselämää kaikkiin miljooniin puuhasteluihinsa, kun hän vielä ajoi taksiakin muiden hommiensa lisäksi. Joskus Tuulakin sentään sijaisti Pekkaa taksinaajossa ja tapasi siinä työssä kaikenlaisia ihmisiä.

Kuin uhmalla hän oli kauppareissuillaan alkanut käydä kaupan yhteydessä olevassa keskiolutkuppilassa oluella tai lonkerolla, yhdellä tai parilla. Siellä hän oli saanut juttu- ja keskusteluseuraa ja kuullut kylän tapahtumat ja juorut.

Pekka oli iltaisin niin väsynyt, että puoli yhdeksän aikaan hän katsoi uutiset, söi jotakin pientä iltapalaa ja kävi nukkumaan. Tuula lueskeli sängyssä, kuunteli Pe-

kan kuorsaamista, katseli hänen peiton peittämää selkäänsä ja mietti heidän elämäänsä ja haaveili ja unelmoi.

Ei Pekassa mitään vikaa ollut, heidän yhteiselämänsä vain oli muuttunut arkipäiväiseksi, tasaisen harmaaksi. He puhuivat toisilleen hädin tuskin kaksi sanaa päivässä. Tuulaa ei kunnallispoliitikka erityisemmin kiinnostanut, ei paljon mikään muukaan yhteiskunnallinen asia. Pekka omasta puolestaan ei Tuulan arkipäivään puuttunut. Pekka ei Tuulalle järjestötoiminnastaan mitään puhunutkaan. Tuula puhui heidän kissalleenkin enemmän kuin Pekalle. Välillä hän puhui itseksensä.

Oli suorastaan ihme, että he olivat pystyneet niin paljon puhumaan ja selvittämään asioita, että he olivat saaneet remontoitua talonsa pientä majoitusyritystä varten. Heillä oli yläkerrassa majoitustiloina kolme kahden henkilön huonetta suihkuineen ja vessoineen.

Nyt Tuula odotti ensimmäisiä viikonloppuvieraita.

Hän ei halunnut heti alkaa majoittaa ihan ventovieraita ihmisiä ja ystävien keksintö, ehdotus suositella heidän majoitustaan tuttavilleen oli tullut kuin taivaan lahjana. Tuulalla olisi hyvinkin riittävästi tekemistä näiden parin päivän aikana ruuanlaittoineen ja muine tekemisineen.

Hänellä oli apuna tänä viikonloppuna ystävänsä, sisokset Maria Rakel ja Raili. Heillä oli perintömökki lähistöllä. He olivat tulleet mökilleen lomailemaan ja siinä ohessa auttamaan Tuulaa, jolla he olettivat olevan liikaa töitä viikonloppuna. He tiesivät lisäksi, että Tuula oli seuraa vailla.

Tuula kulki levottomana keittiössä tarkistamassa, että tervetulon kahvitarjoilu oli kauniisti katettuna, kukat pöydällä ja kahvit ja teet termoskannuissa. Kissa nukkui

kerällä keinutuolissa. Pekka oli omissa hommissaan metsässä kaatamassa puita harvennushakkuilla.

Pihaan pysähtyi sininen henkilöauto, taisi olla pieni hybridimersu. Tuulan kiirehti vieraita vastaan. Autosta nousi kaksi vaaleatukkaista, keskimittaista naista ja yksi vaaleatukkainen, pitkä mies. Naiset esittäytyivät Pirjoksi ja Paulaksi, mies oli Juhani eli Jussi.

–Tervetuloa oikein paljon. Viedään teidän tavaranne heti yläkertaan. Juodaan sitten kunnon tuliais kahvit, Tuula toivotteli vielä heidän menessään sisälle.

Kahvipöydästä löytyikin runsaasti kaikkea omatekoista lihapasteijoista ja piirakoista pullaan, pikkuleipiin ja kermakakkuun asti. Tutustuminen ja keskustelu lähti oikein juohevasti. Tuula oli omaksunut kylälaisten tyylin udella kaikkea mahdollista vieraista. Tuula oli utelias, luultavasti.

Pirjo oli kanslistina poliisilaitoksella, hänen veljensä Jussi oli tutkijana yliopistossa ja heidän serkkunsa Paula oli sairaanhoitajana keskussairaalassa. Siellä Tuulakin oli työskennellyt sairaanhoitajana ennen naimisiin menoaan, joten Tuulalla ja Paulalla riitti keskustelua ammattiasioistakin.

Kun kahvipöydässä olivat lisäksi Maria Rakel ja Raili, niin aiheet eivät loppuneet.

Kaikki vieraat vaikuttivat välittömiltä ja seurallisilta.

Pekkakin saapui siihen kahvittelemaan. Hän oli oikein tarkoituksella varannut itselleen tämän viikonlopun vieraitaan varten. Hän sanoi, että kaipasi itsekin vähän rentoutumista ja sitä paitsi hän halusi nähdä, miten Tuula pärjäisi uudessa hommassaan.

Tuula huomautti, että olihan hänellä apunaan Maria

Rakel ja Raili, jotka olivat hyväntahtoisesti tulleet hänen avukseen ja tuekseen mökiltään.

Vieraat kertoivat, että he eivät halunneet mitään erityistä toimintalomaa, vain kävelyretkiä, saunomista ja ennen kaikkea he halusivat päästä valmiisiin ruokapöytiin. Jussi halusi lisäksi kalastella, onkia, nauttia soutelemisesta hiljakseen.

– Minä olen jo monta viikkoa kuvitellut kuinka minä istuskelen merellä soutuveneessä ehkä tuntikausia, ehkä lyhyemmän ajan. Kaloista ei ole niin väliä, kunhan pääsen mietiskelemään ihan vain omia asioitani, työ- sun muut asiat saavat jäädä, Jussi sanoi.

Hän oli tyytyväinen, kun kuuli, että Pekka lähtisi merelle hänen mukanaan. Siinähan miehet istuisivat pelastusliiveineen, molemmat mietiskelemässä, reput vieressään ja repussa eväät.

Illalla heillä, koko seurueella, oli oikein rattoisaa, kun he keskustelivat takkatulen ääressä saunan jälkeen. Tuula huomasi, että Jussi silloin tällöin katseli häntä hyvinkin pitkään.

– Sinulla taitaa olla täällä aika yksinäistä varsinkin loppusyksystä varhaiseen kevääseen, monta kuukautta, Jussi totesi Tuulalle jossakin vaiheessa iltaa.

– Senpä takia osittain minä tätä majoitusta yritänkin panna alulle, että saisin juttuseuraa muistakin kuin tutujakin tutuimmista naapureista ja keskikaljakuppilassa kävijöistä. Kissa on hyvää seuraa, mutta ei sanallisesti puhu, ilmaise itseään, Tuula selitti

Pekalla ja Pirjolla oli menossa syvällisen näköinen juttutuokio. Maria Rakel ihmetteli että tunsiko Tuula pienen mustasukkaisuuden pistoksen jossakin sydämensä

pohjukassa. Sitten hän päätteli, että ei nyt sentään. Olivathan he vanha ja vakiintunut pariskunta. Pekka osasi kyllä pitää hauskaa ihmisten kanssa, seurustella, olla hilpeä ja innostava, tarpeen vaatiessa vakavakin, mutta ei Pekka sentään vieraita naisia sen kummemmin katsellut eikä Maria Rakelin tiettojen mukaan ajatellutkaan.

Vähän Maria Rakelia kuitenkin ihmetytti, kun Pekkaakin oikein vilkkaasti puheli ja seurusteli vieraitten kanssa. Myös Raili katseli Pekkaa oudoksuen.

Ainahan Pekka oli ollut puhelias ja seurallinen porukoissa. Pekka oli iso, karhumainen, rumankomea mies. Puhumalla ja kohteliaisuudella Pekka oli Tuulankin saanut itseensä rakastumaan. Hänessä oli paljon luontaista viehätysvoimaa ja ihmiset olivat aina viihtyneet hänen seurassaan. Pekka oli niin teeskentelemätön ja muiden mielipiteitä kunnioittava, että melkein poikkeuksetta ihmiset ihastuivat häneen.

Vieraat olivat tulleet niin myöhään illansuussa, että sinä päivänä he eivät muuta ehtineetkään kuin tutustua taloon, aterioida ja käydä nukkumaan.

Aamulla Tuula, Maria Rakel ja Raili heräsivät jo kuuden aikaan. He keittelivät kahvit, laittelivat aamiaistarjoilun kuntoon ja sitten vain istuskelivat ja nautiskelivat joutenolosta.

Keittiöön tullessaan kaikki vieraat olivat sitä mieltä, että he olivat nukkuneet makeammin ja rauhallisemmin kuin aikoihin. Ilmankos kello olikin jo yli kymmenen, kun he heräsivät.

Aamupalan syötyään ja otettuaan eväät mukaan miehet lähtivät ulos laittamaan rantasaunan kuntoon iltaista lämmitystä varten ja sitten soutaen merelle. Tuulasta oli

mukava katsoa. kun Pekkakin touhusi katiskoitten ja onkien kanssa ja ennen kaikkea sitä, että Pekalla nyt oli mieleistään miesseuraa ja koko joutilas, ei niin puuhakas,päivä edessään.

Naiset lähtivät kyläkauppaan. Pirjo ja Paula eivät olleet liian hienohelmaisia käymään keskiolutkuppilassa siiderillä tai kahdella. Heidän mielestään oli mielenkiintoista ja antoisaa jutella mitä erilaisimmista asioista kyläläisten kanssa.

He kyselivät kylän tavoista ja tapahtumista ja kyläläiset taas halusivat tiedonhalussaan, ei suinkaan uteliaisuudesta, tietää suurin piirtein naisten koko elämäntarinat.

– Harvoin täällä kylillä noin simpsakoita ja herttaisia naisihmisiä näkeekään, metsuri-Antte, kylän pidetyin naisten ihailija, sanoi.

Pekka ja Jussikin saapuivat lounaalle ja lähtivät taas merelle ja saunalle. Rantasaunan lämmitys oli Pekan tehtäviä, mutta Jussi änkesi väkisin Pekan mukaan. Hän sanoi, että ei muusta niin nauttinut kuin saunoa kunnollisessa puilla lämmitettävässä saunassa. Saunan lämmittämisessä oli oma hohtonsa.

– Täällä teillä sitä paitsi kaikki hommat näyttävät sujuvan ripeästi ja huomaamattomasti kuin tanssi, valssi vaan, Jussi sanoi. Hän Ilmoitti nauttivansa kaikenlaisesta pienestä ja miksei suurestakin ruumiillisesta työstä vastapainona virustutkijan työlleen.

Kaikki naiset tekivät muutaman kilometrin sauvakävelyenkin lähimaastossa. He kävelivät hiljakseen, ihailivat maisemia ja Tuula. Maria Rakel kertoilivat naapureista sen kuin kerkesivät.

He kävivät myös katsomassa Maria Rakelin, Railin ja

*Kahdeksan viihdyttävää
ja yllätyksellistä tarinaa
rakkaudesta, rakastumisesta,
ihastumisesta ja ystäryydestä.*

BoD

9 789528 099758